

HOPP

Nr 2 sommar 2026

Möt Darian
och Ilaria

**Fint,
läskigt
och
coolt**

**+ Glasklart
finlir och
hårt slit**

**+ Härdar
av hopp**

**Svenska
kyrkan** | Uppsala

Matilda Helg

I VÅR HERRES HAGE. Det var inte vad jag förväntade mig, den där morgonen när jag tittade ut genom fönstret och såg en bäver på domkyrkoplan. Jag har levt en stor del av mitt liv på landsbygd och har fått se älgar och rådjur i trädgården. Jag har blivit väckt av sångsvanar som flugit över huset och jag har kunnat se betande tranor genom köksfönstret. Men en bäver...? Aldrig. Och jag kunde inte för mitt liv föreställa mig att jag skulle få se en i stadsmiljö. Men det fick jag. En räddningsaktion kunde inledas där några medarbetare och min kusin, som till vardags jobbar med artskydd och där det nu slumpade sig väl att han var på besök, hjälptes åt så att bävern kunde simma ut i Fyrisån. Ett lyckligt slut som fick stor spridning både i sociala medier och andra medier.

Senare samma eftermiddag intervjuades jag av SVT om pilgrimsfalkarna som håller till här på domkyrkans tak och möjligheterna att ordna en bolåda för dem. Den nyheten spreds till riksmidia.

Det blev en minnesvärd dag och jag har i efterhand funderat över varför just de här händelserna fick så stort genomslag.

Kanske behöver vi som människor i stadsmiljö påminnas om att vi hör till ett större sammanhang. Jo, vi kan planera, bygga och asfaltera vår omgivning så att den passar människors behov, men livet är inte bara det mänskliga livet. Livet delar vi med allt levande. Med bävrar och pilgrimsfalkar och allt däremellan.

Jag hoppas att vi kan få till en lösning för en bolåda för våra pilgrimsfalkar. De har det inte lätt. Ett tag var de nära utrotning här i Sverige, men så sakta har de börjat komma tillbaka och är nu rödlistade. Det är en kämpande art som vi har förmånen att dela domkyrkans tak med.

Den senaste veckan har en hare börjat göra sig hemmastadd här utanför mitt hus. Den är ganska orädd, så den sitter lugnt kvar när jag går förbi den. Det är en trevlig granne att ha. Jag blir glad när jag ser den. Den påminner mig om att vi tillsammans lever i vår Herres hage. Den på sitt sätt och jag på mitt. När jag kliver iväg till möten med datorn under armen, kan den sitta kvar och äta gräs. Men platsen och stunden här på jorden delar vi, som skapade varelser av Gud, allt levandes källa. +

Matilda, domprost

Siffror pekar på att 75 procent av alla svenskar känner oro över klimatförändringarna och vad de kan tänkas leda till. Samtidigt fortsätter den globala temperaturen att stiga. Bland människor Hopp har pratat med i ett vårgroent Uppsala finns både miss-tröstan och beslutsamhet.

Axel Ramel, 29, Uppsala

– Det har jag väl ibland. Min klimatångest är nog svagare än vad den var för fem år sedan, jag vet inte varför. Som student har jag ju inte råd att göra så mycket klimatavtryck ändå. Annars kan man ju alltid jobba med påhittade snuttefilter som att källsortera. Det gör kanske inte så stor skillnad men kan kännas bra i stunden.

Hopp ges ut med 4 nummer per år och distribueras till alla hushåll i Uppsala pastorat

Ansvarig utgivare Matilda Helg **Redaktör** Ulrika Nordström

Redaktion för detta nummer Lars-Erik Elebjörk Lina Svensk Henrik Viberg

Kontakt uppsala.hopp@svenskakyrkan.se 018-430 35 00

Tidningen Hopp finns på svenskakyrkan.se/uppsala/hopp

Form Lars-Erik Elebjörk **Tryck** Wikströms Tryckeri

Upplaga 89 000 ex **Distribution** Svensk Direktreklam

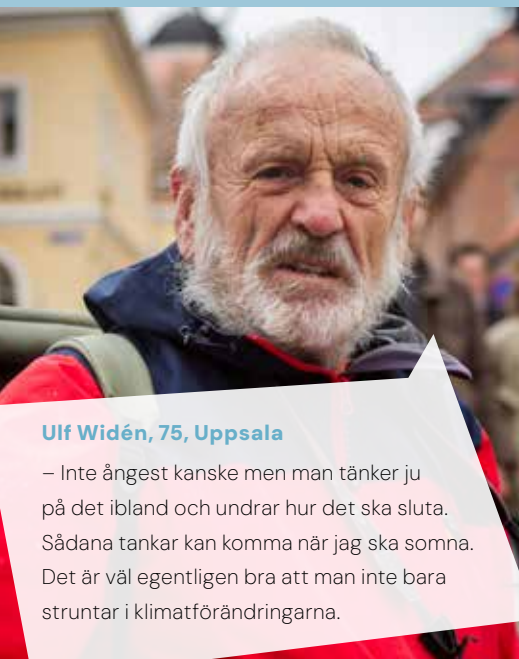
DEN HÄR TRYCKSÅKEN ÅR KLIMATKOMPENSERAD HELA VÅGEN FRÅN TRYCK TILL DISTRIBUTION AV SVENSK DIREKTREKLAM.

HOPP

Har du klimatångest?

Text och foto
Sigrid Asker

Folk på stan

Ulf Widén, 75, Uppsala

– Inte ångest kanske men man tänker ju på det ibland och undrar hur det ska sluta. Sådana tankar kan komma när jag ska somna. Det är väl egentligen bra att man inte bara struntar i klimatförändringarna.

Sara Overgaard, 27, Uppsala

– Ja, jag skulle säga att jag har klimatångest. Från och till i alla fall.

Hur hanterar du det?

– På sätt och vis är det bra att ha klimatångest, så länge det inte tippas över så man blir uppgiven. Vi behöver ju agera, och det kommer mer naturligt om man förstår allvaret. Jag försöker tänka på hur jag konsumerar.

Abrahão Andrade, 38, Bella Lundgren, 5, och Jessica Lundgren, 35, bor i Stockholm men besöker Uppsala eftersom Jessica kommer härifrån.

- Inte så mycket som jag kanske borde. Men jag kör inte bil utan cyklar eller reser kommunalt, det känns bra, säger Jessica.
- Jag försöker att inte förbruka i onödan. Jag använder samma tandpetare i flera dagar, säger Abrahão.
- Fast det är väl också för att du är snål, säger Jessica med ett leende.
- Vi har lärt oss på förskolan att man kan spara el genom att släcka lampan efter sig och så, säger Bella.

Ing-Marie Larsson, 62, Uppsala

– Jag skulle inte kalla det ångest, det är ett ganska starkt ord för min generation. Däremot är jag absolut berörd av klimatförändringarna. Jag tänker på hur jag vattnar i trädgården så att jag inte slösar på vatten och jag kör elbil när jag inte cyklar.

Inne håll >>>

Knattereportarna 4

Känslan av här och nu 6

Sommarplock 9

Ingegerd, Anna och Irina 10

Himmelskt ljus Mitten

Klimatevangelium 16

Vi saknar ord 20

Är det ditt år i år? 21

Aktuellt 22

Med ung blick på det gamla

Tva små järnluckor på norra delen av kyrkans fasad pockar på uppmärksamhet. Bara några decimeter höga och breda ser de ut som medeltida portar till en annan värld och bakom dem döljer sig ett fantasiegående mörkt håll bakom ett galler. Vem bor här? Hörs det någon ett jamande?

– Kanske är det minidetektiver, föreslår 6-åriga Darian, den ena av våra två fotografer som ska dokumentera Gamla Uppsala kyrka åt oss idag.

Exakt vem som bor innanför luckorna, varför det är låtsasflaggor på toppen av kyrkans klockstapel och varför man har krattat ”små kullar” i gruset på vissa gravar hinner vi inte spekulera klart kring inn-

an vår andra fotograf, snart 5-åriga Ilaria, dyker upp.

Knappt har vi öppnat de tunga portarna till kyrkan förrän Ilaria rusar fram till den snart tusen år gamla ekkistan som pryder vapenhuset (entrén). Kistan innehöll tidigare kyrksilvret som numera finns att beskåda bakom glas strax nedanför orgelläktaren, men det hindrar ju inte att man, som Ilaria, fantiserar om ett mer extravagant innehåll, som ...

– ... mumier!

Spännande, men det blir inget kameraklick för vare sig Ilaria eller Darian.

Väl i kyrkorummet är det ingen tvekan om att barnens hörna, direkt till höger om ingången, är det med mest dragningskraft för de båda fotograferna.

Klick

Det blir en bild på lekaltaret bakom ritborden.

– Det var fint med blomman och ljusen, motiverar Ilaria.

Stort och smått

På en hylla mittemot barnens hörna ligger glasklot uppradade och upplysta underifrån. Små sfäriska galaxer att dyka ner i några sekunder. De representerar pärlorna i den så kallade Frälsarkransen, ett armband med tio olika pärlor som symboliserar varsin aspekt av den kristna tron.

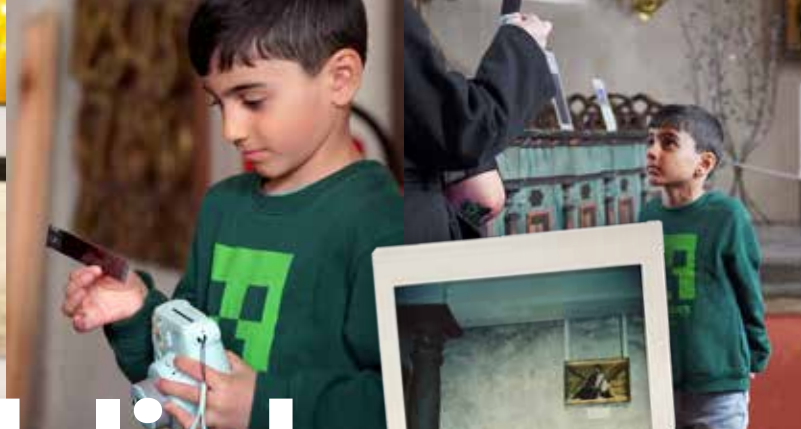
Darian och Ilaria frågar vad det står på de beskrivande lapparna framför varje pärla innan de bestämmer sig för vilken de tycker är finast. Den sandfärgade ökenpärlan, tycker Darian. Den röda kärlekspärlan, tycker Ilaria.

Klick

Från det överdimensionerade till det underdimensionerade – ovanpå visningsskåpet med kyrksilvret halvt gömmer sig en modell av kyrkan vi just nu befinner oss i. Lite svårhittad för det vuxna ögat, men ingen match för ett nyfiket barn.

Klick

– Den var ganska cool, tycker Darian.

Utrustade med en Instax-kamera fick knattereportrarna Darian och Ilaria utforska allt fint, läskigt, coolt och spännande Gamla Uppsala kyrka har att erbjuda. Följ med på en guddad tur från ett barns perspektiv!

Högt och lågt

På kyrkans södra vägg, vid de bakre kyrkbänkarna, sitter ett stort krucifix i trä uppsatt.

– Det är Jesus, konstaterar Ilaria, som också vet varför han sitter där:

– Spikad fast.

Darian håller sig på behörigt avstånd, men knäpper ändå en bild.

Klick

– Den är lite läskig, säger han.

Ilaria passar på att tända ett ljus i ljusbäraren för alla dinosaurier innan vi blir välkomnade upp på orgelläktaren. Trappan är brant, men som tur är finns ett räcke.

Uppe på läktaren sitter organisten Pontus Leitz och väntar på sin nästa orgelelev.

Klick

Ilaria drar efter andan och kastar sig storögt fram mot läktarens räcke. Här uppifrån ser man hela kyrkan från ett helt nytt perspektiv.

Organist-Pontus är snäll nog att öppna dörren in till orgeln så

vi får se det enorma instrumentets insida. Den som känner sig manad kan till och med ta ett steg in. Men vi nöjer oss med att titta med öga och kameran.

Klick

Gammalt och nytt

Nere på markplan igen tassar Darian fram till högkoret. Här finns massor av spännande gamla saker att titta på.

Predikstolen, där prästen ibland står och pratar när det är dags för gudstjänst, är pyntad med bland annat en dödskalle med vingar, fyra timglas med sand och en fågel som för evigt svävar ovanför predikantens huvud. Vi tror inte vi varken får eller törs klättra upp i predikstolen för att se vad fågeln är gjord av, men det blir en bild på håll.

Klick

Det blir det också på en guld-målade Maria-staty ...

Klick

... och ett träd i metall med ett hjärta i form av ännu ett glasklot.

Klick

– Jag tyckte det var fin färg på statyn och kulan i trädet var häftig, säger Darian.

Filmrullen i kameran har tagit slut och Darian tänder ett ljus för farmor i ljusbäraren innan vi sätter oss på en av kyrkbänkarna för att titta igenom alla nytagna bilder. Ett modernt museum i medeltidsmiljö.

– Jag tycker den guldiga statyn var finast, säger Darian.

– Jag gillar den, säger Ilaria och pekar på bilden med minialtaret.

Vi tar ett snabbt stopp i barnens hörna för att färglägga en bild och bläddra igenom en bok innan vi packar ihop och lämnar Gamla Uppsala kyrka.

Fotografierna åker ner i fickorna och blir till minnen. +

Text Lina Svensk
Foto Darian & Ilaria
samt Henrik Viberg

Skulpturer berör **med stark närvaro**

– Jag vill gestalta liv och dras därför till människor vars erfarenheter syns tydligt i deras ansikten och kroppar, säger konstnären Sean Henry. Sedan första utställningen i London för drygt trettio år sedan har hans skulpturer visats världen över och i sommar har turen kommit till Uppsala domkyrka.

För mig handlar konst mycket om vad vi tar med oss in i upplevelsen av ett verk. För någon kan det vara en axelryckning medan det för någon annan är något nästan andligt, det bästa hen någonsin sett. Och var och en har förstås rätt till sin egen upplevelse, funderar Sean Henry, brittisk konstnär som till vardags lever och verkar i Hampshire.

Sean Henry har skapat i lera sedan 15-årsåldern och kom därefter att utbilda sig vid flera konstskolor, bland annat i Bristol. Nästan hela tiden har det handlat om skulptur och keramik, och nästan alltid har hans verk bestått av mänskliga figurer som bara i undantagsfall kompletteras med föremål eller arkitektoniska inslag. Därför är det desto viktigare för honom på vilka platser och i vilka miljöer hans skulpturer placeras. 2026 är det alltså dags för Uppsala domkyrka, som första katedral utanför Storbritannien, att få besök av 16 av Sean Henrys statyer. Kristin Windolf, konstansvarig präst i domkyrkan, är glad över att utställningen *Who Am I?* kan ses hela sommaren.

– För kanske fem år sedan berättade en kollega för mig om Sean Henrys utställning i katedralen i Salisbury. När galleristen Stefan Andersson förra året kontaktade mig om ett samarbete som skulle utmytna i en utställning med Henrys verk kändes det självklart att säga ja, konstaterar Kristin Windolf.

Möte mellan det vardagliga och förunderliga

Att få placera sina skulpturer på platser som annars oftast befolkas av helgon- och apostlabilder tilltalar Sean Henry. Han menar att katedralen i sig själv är en miljö som väcker förundran och att en spänning uppstår när rummet möter hans, som han själv benämner det, lite grovhuggna konstnärliga uttryck.

– Det är en förmån att få visa mina skulpturer i en miljö som skiljer sig från traditionella konstsammanhang, säger Sean Henry, konstnär från Hampshire som är aktuell med utställning *Who Am I?* i Uppsala domkyrka.

– Jag tror att mina ganska ruffiga, vardagligt klädda figurer tillför en känsla av här och nu i miljöer som av många annars skulle kunna upplevas mer som museum. Och eftersom alla skulpturer verkligen tar upp den plats där de står är det väldigt viktigt för mig att hitta rätt placering för varje verk.

Sean Henry har läst in sig på domkyrkans och korens historia, tänkt mycket på hur hans statyer kan samspela med sina respektive platser i kyrkorummet och hoppas att han till sist ”landat” rätt med verken.

– För mig är det en förmån att få tillfälle att visa mina skulpturer i en miljö som skiljer sig från mer traditionella konstsammanhang. Jag föreställer mig att domkyrkan i sig får många besökare att bokstavligen sakta ner och ta sig tid på ett annorlunda sätt. Dessutom förändras ljuset i kyrkorummet under dagen, vilket också påverkar upplevelsen av verken. Det känns över huvud taget väldigt spännande.

Kristin Windolf är inne på samma spår.

– När figurerna placeras inne i domkyrkan händer något intressant. Frågorna om vilka de är för-

stärks för mig också med tankar om allas rätt att vara i katedralen, oavsett tro, språk, status och livsföring, säger hon.

Färgen och storleken spelar roll

Under Sean Henrys studietid på 80-talet påverkades synen på skulptur fortfarande starkt av antikens klassiska grekiska och romerska verk och den estetik som de ansågs stå för. Han förklarar att uppfattningen att antikens statyer var färglösa är ett missförstånd som uppstod under kolonialtiden, då europeiska erövrare tog hem skulpturer från till exempel Grekland och, för att få ett ”renare” uttryck, skrapade bort de färgrester som fanns kvar. I själva verket har bemålade skulpturer en lång historia som Sean Henry själv har erfaren på nära håll, under resor i Spanien och Italien och i mötet med verk av mästare som Donatello.

– Förmodligen hade även skulpturerna i antikens Rom färg och starka uttryck, till skillnad från de blanka oseende ögon som vi i vår tid vant oss vid att se. Eftersom jag vill göra skulpturer som föreställer riktiga människor faller det sig väldigt naturligt för mig att måla mina verk. Färg tillför något mänskligt och sårbart, det är ju i färg som vi alla upplever världen!

Dödsmasker och vaxdockor

Att skildra människors livserfarenheter är centralt för Sean Henry. Han beskriver hur han vill frammana en livskänsla hos betraktaren och menar att det då snarast är ett hinder att skulptera i naturlig storlek. Dimensionerna hos hans figurer stämmer därför sällan helt överens med hur korta eller långa flertalet av oss är.

– Om du håller en avgjutning av ett mänskligt huvud i dina händer går associationerna antagligen väldigt snabbt och instinktivt till

dödsmasker. Ett annat exempel är vaxskulpturerna på Madame Tussaud's som ju inte känns ett dugg levande. Visst, de kan vara väldigt lika sina verkliga förlagor, men vi känner direkt att de inte har något liv och därför blir de svåra att relatera till som verkliga människor.

– Vi har lättare att leva oss in i figurer i mindre skala. De lämnar mer plats för vår fantasi och väcker kanske också viss medkänsla. Inför figurer i stor skala blir vi i stället lite som barn, och även då får fantasin friare spelrum.

Använder du alltid levande modeller?

– Hm, bra fråga. En del av skulpturerna har enskilda personer som förlagor, andra är mer en kombination av olika människor jag möter, men startpunkten är ofta ett foto som jag tagit av någon. Det kan bli liggande i ateljén i årtal medan jag gör skisser och teckningar utifrån motivet. Men det är inga porträtt jag gör. Jag är mer intresserad av hurdana människor är än av vilka de är, och när det kommer till kritan så kommer vi alla ändå att vara anonyma i slutändan.

Sean Henry berättar om ett möte med en hemlös man som blev förlaga till en av skulpturerna i utställningen – en av få som faktiskt bär ett eget namn.

– När Sean Henrys skulpturer placeras i domkyrkan väcks frågor om allas rätt att vara i katedralen oavsett tro, språk, status och livsföring, säger Kristin Windolf, präst i Uppsala domkyrka, här med sin personliga favorit *Walking Figure* på Domkyrkokoplan.

– Han kommer att stå i en av de höga pelarnischerna i domkyrkan. Jag tycker att det kan vara viktigt att ge en figur som honom plats i en katedral som Uppsala domkyrka eftersom det blir ett uttryck för vår delade mänsklighet. Från ett håll ser han väldigt skör ut, från ett annat påminner han mer om en upptäcktsresande med stort skägg och skarpt blå ögon. Och lite så är det kanske med oss alla? Vi bär på en sårbarhet, samtidigt som det finns något hjältemodigt och stoiskt i oss som får oss att stiga upp varje dag och göra vårt bästa tills tyngdkraften får oss att stupa i säng igen, säger Sean Henry och Kristin Windolf resonerar snarlikt:

– Skulpturerna visar människor som varit med om saker och är lite nötta och det tror jag skapar en stor igenkänning. Samtidigt finns det en stolthet som förmedlas i deras resning och blick, säger Kristin Windolf.

Oväntade möten väntar

Den som besöker domkyrkan i sommar ställs inför en del oväntade möten i koren och koromgångarna, inte minst med den imponerande *Homer* som har kopplingar både till funderingar om hur skallden Homeros skulle sett ut utan skägg och till 1800-talskonstnären

Courbet som då och då målade in sig själv i sina verk i rollen som hjältemodig enstöring. Sådana detaljer är dock mest kuriosasom Sean Henry inte tycker ska ha någon betydelse för den som möter den resliga mansskulpturen med vandringsstaven. Det viktiga är att uppleva, och kanske också uppröras.

Utställningen består av tre kvinnliga skulpturer och 13 manliga. Jag vet att det delvis beror på vilka verk som är tillgängliga just i sommar, men är det bara därför?

– I ärlighetens namn märker jag att jag har lättare för att skulptera män, antagligen för att mina egna erfarenheter till stor del handlar om hur det är att vara man i en viss ålder. Jag kanske har lättare att leva mig in i det? Det skulle också kännas förmätet av mig att försöka skildra vissa erfarenheter av att vara kvinna. Det är viktigt för mig att försöka hålla balansen mellan vad som känns rätt och inte, säger Sean Henry och tillägger:

– Även om de kvinnliga skulpturerna är färre är de dock lika viktiga för utställningen. En av dem är den första besökarna möter redan utanför domkyrkan och jag ser fram emot att få se hur Uppsala-laborerna reagerar på henne.

Skulpturen som Sean Henry talar om går under namnet *Walking Figure*. Hon är två meter och 30 cm lång och dessutom Kristin Windolfs egen personliga favorit:

– Ja, jag tycker mycket om den starka kvinnan som är på väg in i katedralen. För mig är hon är vild, säker och sökande. +

Fakta Sean Henry

Född 1965 i Woking, Surrey. Bor och arbetar i Winchester i södra England. Omkring 20 permanenta verk finns runt om i världen i bland annat Storbritannien, Tyskland, Norge och USA. I Sverige står hans skulpturer i bland annat Borås, Gävle och Umeå samt i Stockholm, där hans verk också ställts ut av Galleri Andersson Sandström. seanhenry.com

Kyrkogårdsvandringar

Du vet väl att du kan upptäcka vårt gemensamma kulturarv på kyrkogårdarna i sommar? Både Berthåga kyrkogård och Gamla kyrkogården erbjuder gratis vandringar hela sommaren med kunniga guider.

Gamla kyrkogården, tisdagar kl 14 (start vid Gamla gravkapellet): 2/6, 9/6, 23/6, 30/6, 7/7, 14/7, 21/7, 18/8, 25/8, 1/9, 8/9, 15/9, 22/9 och 29/9.

Berthåga kyrkogård, torsdagar kl 14 (start vid Klockstapeln): 11/6, 13/8 och 3/9.

Skanna QR-koden för att läsa mer på svenskakyrkan.se/uppsalakyrkogardar/kyrkogardsvandringar

Mer än bara tupp

I spiran på toppen av många kyrktorn har du säkert sett en skinande kyrktupp. Dessa tuppar har prytt svenska kyrktak sedan 1500-talet. De är ofta gjorda i förgylld kopparplåt och är en kristen symbol som påminner om att man ska stå upp för sin tro. Men visste du att det också är en vindflöjel? Den är utformad så att den alltid vänder sig mot vinden, vilket kan ses som att den vänder sig mot ondskans krafter.

Psalm eller profan?

Skolavslutningarna har kommit och gått och med dem alla sommarvisor i barnstämman som inte lämnar ett öga torrt bland alla föräldrar, mor- och farföräldrar, släkt och vänner som trängts på skolgårdar och i aulor runt om i landet. Men har du koll på vilka av dessa klassiker i genren som är psalmer respektive profana (icke-kyrkliga)? Svaren hittar du på sista uppslaget!

- A Sol, vind och vatten**
- B Den blomstertid nu kommer**
- C I denna ljuva sommartid**
- D Visa vid vindens ängar**
- E En vänlig grönskas rika dräkt**

Näbb, klor och bäversvans

Nu när sommaren är här konstaterar Hopp att både fågelskådare och andra djurvänner som rört sig runt Uppsala domkyrka har haft en riktig toppenvår. I mars fick domkyrkotakets vakande ängel sällskap då ett skarpögt fjäderfå slog sig ner på dess vingpets. Trots många bud om den i sammanhanget välkända pilgrimsfalken ledde närgångna foton och en intensiv diskussion i sociala medier till slutsatsen om en gästande duvhök. Pilgrimsfalkarna fick ändå sin del av uppmärksamheten då deras parrelation och fortplantning kom att hamna i fokus för flera nyhetskanalers rapportering under våren.

En april morgon gjorde sedan en oväntad nattvandrare plirögd entré. En av Fyrisåns bävrar hade förirrat sig upp till domkyrkans norra sida och verkade nu fundera över hur den skulle ta sig tillbaka hem genom morgonrusningen. Tack vare råddiga medarbetare fick bävern en trygg tripp tillbaka till de egna farvattnen och kunde fortsätta sin gnagarvardag, lyckligt ovetande om den virala uppmärksamhet som bilder och filmklipp från räddningsinsatsen väckte i både sociala, lokala och riksmidier.

Tipsa gärna om du gör en intressant djurspaning runt någon av Uppsalas kyrkor i sommar!

27

Så många församlingar har Svenska kyrkan i utlandet. I Sverige finns 1256 församlingar.

[instagram.com/svenskakyrkanuppsala](https://www.instagram.com/svenskakyrkanuppsala)
[facebook.com/svenskakyrkaniuppsala](https://www.facebook.com/svenskakyrkaniuppsala)

Fred och försöning

Ingegerds döttrar.

Från Uppsala domkyrka till Storkyrkan i Gamla stan i Stockholm går den elva mil långa Ingegerdsleden. Det är en vacker omväxlande vandringsled genom en bygd där människor bott och vandrat sedan vikingatiden.

[svenskakyrkan.se/
stockholmsstift/
ingegerdsleden](http://svenskakyrkan.se/stockholmsstift/ingegerdsleden)

När Ingegerd Olofsdotter föds omkring år 1000 är Sverige sakta på väg att bli ett kristet land. Hennes far kung Olof Skötkonung brukar räknas som Sveriges första kristne kung. Enligt traditionen döps han vid Husaby källa omkring år 1008, när Ingegerd ännu är barn.

Det är också tiden då runstenarna blir allt fler i Uppland. Många vittnar om täta kontakter österut över Östersjön. Svenska vikingar handlar med Holmgård, dagens Novgorod, och färdas vidare mot Kyiv och Konstantinopel. Vissa tar

även tjänst som krigare och livvakter hos den bysantinske kejsaren.

Kampen om Norge

Ingen vet säkert var Ingegerd föds. Den kungliga familjen rör sig sannolikt mellan olika kungsgårdar i Svealand och Götaland. I Sigtuna låter Olof Skötkonung prägla Sveriges första mynt.

Tiden kring millennieskiftet kännetecknas av konflikter och maktstrider i Skandinavien. Olof Skötkonung är inblandad i kampen om Norge och motsättningarna med den norske tronpretendenten Olav Haraldsson hotar att leda till

krig. Enligt den medeltida isländske historikern Snorre Sturlasson försöker Ingegerd medla. Hon uppmanar sin far att sluta fred och föreslår till och med äktenskap med Olav Haraldsson som en väg till försöning.

I stället kommer ett frieri från öster. Furst Jaroslav den vise av Novgorod, senare härskare över hela Kievriket, gifter sig med Ingegerd. Jaroslav tillhör Rurikdynastin, vars ursprung enligt vissa teorier kan ha kopplingar till Skandinavien och Svealand.

Även livet i Kievriket präglas av maktkamp och inbördeskrig.

Hon föddes i ett Sverige där runstenar restes och kristendomen var ny. Hon blev drottning i Kyiv, helgon i öst och anmoder till Europas kungahus. Berättelsen om Ingegerd Olofsdotter sträcker sig från vikingatidens Uppland till dagens Ryssland och Ukraina.

Sveriges första mynt

Jaroslav strider mot sina bröder om herraväldet över riket, och också här beskrivs Ingegerd som en person som försöker skapa fred och försoning.

Anmoder till kungahus

Ingegerd och Jaroslav får många barn. Dottern Anna av Kyiv gifter sig med kung Henrik I av Frankrike och Ingegerd blir därmed stammoder till stora delar av Europas kungahus, däribland den spanska kungafamiljen.

Mot slutet av sitt liv vigs Ingegerd enligt flera källor till nunna och får då namnet Anna, det namn

under vilket hon senare vördas som ortodoxt helgon. I östslavisk tradition är hon också känd som Irina.

Det har länge diskuterats var Ingegerd egentligen är begravd, antingen i Sofiakatedralen i Kyiv tillsammans med Jaroslav eller i Sofiakatedralen i Novgorod. På senare år har forskare försökt undersöka om kvarlevor i Kyiv kan kopplas till den svenska kungasläkten genom DNA-jämförelser med gravfynd från Husaby, där Olof Skötkonung enligt traditionen ska vara begravd.

Efter Rysslands fullskaliga invasion av Ukraina 2022 har intresset för Ingegerd vuxit. I ukrainska sammanhang har hon lyfts fram som en symbol för Ukrainas historiska band västerut, landets europeiska rötter och dess självständiga historia. Berättelsen om Ingegerd är början på en tusenårig, gemensam historia. Hennes liv kom att binda samman Norden, Kyiv och Europa långt innan dagens nationsgränser fanns.

Text Mårten Löfgren

Foto Glass Art Stories, Sumy, Ukraina. Wikipedia och The British Museum.

Glasklart finlir och hårt slit

Text Henrik Viberg
Foto Patrik Lundin

Fyra konservatorer, hundratals ömtåliga paneler som ska rengöras och konserveras, lika delar fingertoppskänsla som grovarbete samt resor över hela landet – att hjälpa det himmelska ljuset att stråla klart i kyrkorna är ett tuffare och mer unikt jobb än vad de flesta av oss tror. Välkommen in i Uppsala domkyrkas glasmålningsateljé.

VDN7 G6
2025-12-09
- lead missing

Glasmålningar har funnits som konstform under årtusenden, men blev under 1100–1500-talet en viktig del av kyrkorummet. Nu finns glasmålningarna från den tidens Sverige bevarade i ett 30–40-tal kyrkor, de flesta på Gotland. De vackra målningar vi ser framför oss när vi idag tänker på kyrkfönster härstammar oftast från senare tider.

– Att glasmålningar dök upp i svenska kyrkor igen berodde på 1800-talets nationalromantiska strömningar, då man började hitta tillbaka till äldre hantverk och återupptäcka gamla tekniker, berättar Teresia Strömgren, konservator vid Uppsala domkyrkas glasmålningateljé.

Glasmåleri har historiskt ofta varit en lyx för de välbesuttna, men i kyrkorna har konstformen haft en betydelse och funktion som kommit långt fler till del.

– Glasmåleri handlar i grunden om att måla med ljus och hur det avspeglas på väggar och valv. I kyrkorna har det fått symbolisera det himmelska ljuset, en föraning om himmelriket, säger Amanda Sörhammar, föreståndare för glasmålningateljén.

Välkänd duva återfår sin glans

Amanda Sörhammar, Teresia Strömgren och deras kollegor Emma Karlsson Björksund och Louise Wilson är mitt i ett omfattande projekt: att konservera Andens fönster, det stora rosettfönstret i domkyrkans norra kor som utfördes av Reinhold Callmander under Helgo Zettervalls domkyrkorenovering 1885–1893. 162 paneler har monterats ner och flyttats över till ateljén i S:t Eriks gränd. Nu ska varje panel dokumenteras, rengöras och konserveras för att återfå sin forna glans innan de sätts på plats igen med nya blyinfattningar och yttre skyddsglas

som ska bevara dem från väder och vind. Mittpanelen med sitt välbekanta duvmotiv ligger på Teresia Strömngrens ljusbord och hon visar på de många sprickor hon upptäckt, tejpat ihop och förberett för limning.

– Teresia har slitit med den här i flera veckor, intygar Emma Karlsson Björksund.

De fyra kollegorna tar var och en hand om varje steg i konserveringsarbetet för de enskilda panelerna. På så sätt får alla tillfälle att utveckla sina färdigheter och undviker att falla in i mer monotona roller. Det blir också enklare att hålla reda på vad som redan gjorts och vilka moment som återstår för varje del av det enorma fönstret.

– Vi har alla olika bakgrund och det påverkar hur vi närmar oss arbetet. På det här sättet blir jobbet både roligare och mer varierat, säger Teresia Strömngren.

Uppdrag från hela Sverige

Glasmålningsateljén startade 2013. Utöver bevarandet av Uppsala domkyrkas egna fönster tar konservatorerna på sig uppdrag från kyrkor i hela Sverige, i år bland annat i Endre på Gotland och Floda i Katrineholmstrakten. Ett rejält antal fönsterdelar står och väntar i hyllorna bakom Louise Wilson, som är i färd med att göra nya blyinfattningar på en av de mindre panelerna från Andens fönster. Louise Wilson kom till ateljén hösten 2025 och hade turen att få fast tjänst i en bransch där många går mellan olika projektanställningar. Inte helt oväntat är hon nöjd med var hon hamnat.

– Mycket är fortfarande nytt för mig, men jag kan alltid fråga kollegorna och få hjälp och nu har

jag hunnit bli ganska självgående. Arbetssättet vi har valt innebär att vi hela tiden lär oss nya saker.

Fingertoppskänsligt slitgöra med flera perspektiv

Utöver lärande och variation betyder arbetssättet också minskade risker för ohälsa. Vita skyddsrockar, ljusbord och verktyg som ter sig relativt små och avsedda för finlir kan lätt ge en besökare uppfattningen att Louise Wilson och de andra ägnar sig åt stillsamt laboratoriearbete, men det stämmer inte.

– Vårt jobb är fysiskt slitsamt och vi måste därför variera både arbetsmoment och belastning på kroppen, säger Amanda Sörhammar.

Hon berättar att medarbetarna löpande testas för hur mycket bly de exponeras för, samt att det gäller att även ha koll på kemikalier, lim, PCB-halter, stendamm och asbest.

– Vi använder tunga och vassa verktyg och jobbar med skylift och uppe på höga byggnadsställningar. Ibland är vi nästan mer som byggjobbare än konservatorer, säger Emma Karlsson Björksund. Tidigare arbetade hon som konservator på Bohusläns museum. Nu uppskattar hon framför allt själva hantverksbiten i jobbet.

– Det är en styrka att vi har olika ingångar i yrket. Louise kommer med de senaste rönen från utbildningen medan Amanda som har varit här längst tillhör det ”gamla svenska gardet”. Alla tillför sina perspektiv.

Oftast har de fyra inte så många andra än just varandra att rådfråga. Bland glaskonservatorer i Europa håller man av tradition ofta hårt på sina egna yrkeshemligheter

Bilderna till vänster, uppifrån och ner

Louise Wilson löder fast nya blyspröjsar runt en av Andens fönsters 162 paneler, som alla monterats ner och nu tas om hand i Uppsala domkyrkas glasmålningsateljé.

– Det är bra att vi är en så tajt grupp, för i det här jobbet får man inte skämmas för någonting, konstaterar Emma Karlsson Björksund.

Som konstvetare är Teresia Strömngren glad att både få ägna sig åt färg, estetik och hantverk och samtidigt utvecklas i ett yrke där hon hela tiden lär nytt tillsammans med kollegorna.

och rön, vilket betyder att kvar-
tetten i ateljén får söka sig fram
på egen hand genom den svenska
glasmålerihistorien.

Teresia Strömgren, som är
konstvetare i grunden, gillar att få
ägna sig åt en konstform som bara
var en liten del av hennes utbild-
ning:

– Det är spännande att få kart-
lägga bit för bit och skönt att hela
tiden få slutföra projekt för att
sedan sätta i gång med något nytt.

”Nu måste jag sitta på dig”

I ett jobb med många unika ut-
maningar gäller det att gruppen

En konservators jobb kanske kan verka stillsamt, men skenet i den laboratorieliknande
ateljén bedrar. – Ibland är vi mer som byggarbetare, säger Emma Karlsson Björksund (t v),
här tillsammans med Louise Wilson och Amanda Sörhammar.

fungerar. För besökaren märks det
framför allt på jargongen, både när
det skojas om vem som håller bäst
ordning (Amanda och Louise har
sina verktyg i prydliga rader med-
an Emma är ”mest kaos”) och när
de drar historier från ansträngan-
de men komiska höghöjdsövningar
uppe i domkyrkans fönsternischer.

– Ofta måste vi tränga ihop
oss i svåra utrymmen och vara
våldigt nära varandra rent fysiskt
för att komma åt. Vi tar bilder på

varandra för att det blir så absurt.
I de lägena existerar inte någon
personlig bubbla. Det är liksom
bara att acceptera när någon av
kollegorna säger ”nu måste jag sit-
ta på dig”, skrattar Emma Karlsson
Björksund.

Vill du se mer?

[svenskakyrkan.se/
uppsaladomkyrka/
glasmalningsateljé](https://svenskakyrkan.se/uppsaladomkyrka/glasmalningsateljé)

*”Glasmåleri har i
kyrkorna fått symbolisera
det himmelska ljuset,
en föraning om himmelriket.”*

Amanda Sörhammar

Platsar tro och religion i klimatrörelsen? Är klimattengagemang rent av ens ansvar som troende? Och har klimatfrågan potential att bli en ny väckelserörelse inom kyrkan? Hopp har träffat Sofia Oreland, som forskat om trons roll i klimatkrisen, och prästen Magdalena Fredman, som bytt klimatångest mot engagemang.

Härdar av hopp I en hoppplös tid

Text och foto Lina Svensk

Det kan ligga nära till hands att tänka att klimatkrisen får människor att förlora tron på både en framtid och en gud. Som det beskrivs i det klassiska Teodicéproblemet – hur kan man tro på en god och allsmäktig gud när det samtidigt finns så mycket ondska och lidande i världen? Men i många fall är det just gudstron som skapar stigar framåt i krisen.

Det vet Sofia Oreland, forskare i religionsvetenskap vid Uppsala universitet och numera även lärare vid Svenska kyrkans utbildningsinstitut, som undersökt frågan i sin avhandling ”Pathfinding amid climate catastrophe:

Faith-based activists in South Africa and Sweden”.

I avhandlingen har hon djupintervjuat 21 troende klimataktivist* i Sydafrika och Sverige med olika religiösa bakgrunder (dock en majoritet kristna).

– Oavsett religiös tillhörighet och kontext uttryckte personerna jag intervjuade samma teologiska grund – att tron och andligheten är odelbara från världen och att det därför är omöjligt för dem som troende att inte engagera sig för världen och klimatkrisen, säger Sofia Oreland.

Inom klimatforskningen generellt har man börjat titta mer och mer bortom det rent naturvetenskapliga för att bättre förstå de

värderingar och världsåskådningar som ligger till grund för både problemen och de potentiella lösningarna. Sofia Oreländ såg en lucka i forskningen kring de religiösa faktorerna.

– Jag ville veta vad tro i praktiken spelar för roll för klimatengagemang.

Likheter och skillnader

Även om grunden för det mer trosbaserade klimatengagemanget var snarlikt hos de flesta av Sofia Oreländs intervjupersoner, alltså

befolkning som nästan utrotades av tyska kolonistörer i början av 1900-talet.

– Bara 20 procent överlevde och den här kvinnan säger att ”det var då vi fann Gud. 20 procent överlevde för att Gud ingrep och det gör att jag tror att Gud också ingriper i klimatkrisen.”

Liknande resonemang återfanns hos andra sydafrikanska aktivister. Det faktum att man historiskt upplevt nationella trauman – folk mord, apartheid, HIV-epidemin – och idag dessutom upplever

”Det finns en tillit till att engagemang och människor kan förändra historien.”

Sofia Oreländ

Sofia Oreländ.

uppfattningen att det andliga och det världsliga inte går att separera, skönjde hon också en del olikheter mellan de sydafrikanska och de svenska aktivisterna. En sådan aspekt är vad Sofia Oreländ kallar klimatresiliens, alltså förmågan att anpassa och återhämta sig från klimatrelaterade kriser och förändringar.

– De sydafrikanska aktivisterna uttryckte att de överlevt så många kriser där man upplever att Gud är en del i kampen. Det finns även en tillit till att engagemang och människor kan förändra historien.

Som exempel nämner Sofia Oreländ en av de sydafrikanska kvinnor hon intervjuade. Kvinnan tillhörde Khoisan, en ursprungs-

klimatkrisen på nära håll med torra, översvämningar, matbrist och bränder, har skapat en resiliens och en tilltro till att man tillsammans med andra människor och Gud kan ta sig igenom kommande kriser.

– Till skillnad från de svenska aktivisterna jag intervjuade upplevde de sydafrikanska aktivisterna inte klimatångest.

Gud såg att det var gott

Mycket av Sofia Oreländs observationer kring troende klimataktivister återspeglas i Magdalena Fredmans upplevelser och övertygelser. Hon är präst och hållbarhetssamordnare i Uppsala pastorat och hennes klimatengagemang

är något som vuxit fram över tid och är tätt förknippat med hennes förhållande till Gud.

– Naturen har alltid varit väldigt viktig för mig och min andlighet. I naturen har jag lätt att få kontakt med Gud, säger Magdalena Fredman.

För henne har människan en skyldighet att ta hand om den skapelse som Gud, enligt första Moseboken, lade ner sin omsorg och kärlek i.

– Det står att ”Gud såg att det var gott.” Gud är så otroligt nöjd med skapelsen och då tänker jag att det är vår uppgift som människor att ta hand om allt. Det är ju egentligen väldigt enkelt, men nu ser världen ut som den gör och människan har fått för sig att vi har rätt att överutnyttja det jorden ger oss.

Magdalena Fredman menar att klimatkrisen kan betraktas även som en andlig kris där vi tappat kontakten med vårt eget ursprung i skapelsen och därmed också med oss själva.

– Vi omges idag av så många intryck, det är svårt att stanna upp och lyssna inåt. Den längtan som många av oss bär på hanterar vi genom att konsumera – Netflix, mat eller saker – men jag tror inte vi mår så bra av det i långa loppet.

Liksom flera av de svenska troende klimataktivisterna som Sofia Oreländ intervjuat, så drogs Magdalena Fredman tidigare med en hel del klimatångest, något som klingat av i takt med att hennes engagemang i frågan vuxit.

– Jag vet så mycket mer om klimatkrisen nu och hur extremt illa det är ställt, så jag kan absolut drabbas av undergångskänslor emellanåt. Men jag fylls också av väldigt mycket hopp när jag ser hur otroligt många människor som vill göra något åt utvecklingen. Forskning visar också att ångestkänslorna lindras när man engagerar sig och det är jag ett levande exempel på, säger Magdalena Fredman.

Individualism och gemenskap

En stor skillnad Sofia Oreländ noterade mellan de svenska och sydafrikanska klimataktivisterna var att medan de sydafrikanska aktivisterna lutade sig in i sitt samhälle och en mer ”holistisk” aktivism, alltså en aktivism som omfattar fler utmaningar än de klimatmässiga, så tog många svenska aktivister snarare avstånd från det egna samhället.

– När man ser konsumtionssamhället som roten till klimatkrisen blir det lätt att man distanserar sig från samhället och i stället söker alternativa och hållbara livsstilar. Så klimataktivismen i Sverige blir på ett sätt mer individualistisk än i Sydafrika, vilket också skapar en enorm tyngd på individens axlar, förklarar Sofia Oreländ.

Precis som Magdalena Fredman så vittnade flera av Sofia Oreländs svenska intervjupersoner om att klimatångesten och känslan av hopplöshet mildrades i sammanhang där man fick utlopp för både

Magdalena Fredman.

sin tro och sitt klimatengagemang. Detta märktes bland annat hos de personer som Sofia Oreländ intervjuade i *Pilgrim's Walk for Future 2021*, en pilgrimsvandring mellan Vadstena och klimatmötet COP26 i Glasgow initierad av Svenska kyrkan.

– För de här aktivisterna blev tron en resurs i en kreativ process att utforska vad det är att leva hållbart. Pilgrimsvandringen blev ett sätt att pröva, öva och utforska vad det till exempel innebär att leva i enkelhet, där det enda man behöver ryms i ryggsäcken man bär. Där man är beroende av varandra som grupp för att orka utmaningen. Det skapade en naturlig samhörighet med andra människor, med naturen och med Gud.

Den naturliga brygga mellan gudstro och klimatengagemang som pilgrimsvandringen erbjuder är ett bra exempel på en typ av sammanhang som de som Sofia Oreländ intervjuade efterfrågade i högre utsträckning. Alltså ett gemensamt utrymme där både tro och engagemang får växa.

– En av de svenska aktivisterna beskrev att de sekulära klimatorganisationerna blir jätteglada när någon med prästkrage dyker upp. Samtidigt fanns en sorg i att inte få med trosdimensionen i de sekulära sammanhangen eftersom klimataktivismen för de personer jag intervjuade var ett sätt för dem att leva ett autentiskt kristet liv.

Samma önskan uttrycktes även i den sydafrikanska kontexten.

– Jag upptäckte en påtaglig likhet mellan de två kontexterna – en muslimsk gräsrotsaktivist i Sydafrika uttryckte sig nästan identiskt med en pastor i Sverige – ”tänk om jag skulle få engagera mig i de här frågorna i min församling!” Det fanns en längtan efter att få be tillsammans och få prata med andra med ett mer religiöst språkbruk kring klimatfrågor.

En av de svenska aktivisterna såg inspiration i pilgrimsvandringens gemenskap.

– Han uttryckte det så fint – ”tänk om församlingarna kunde

bli som härdar av hopp i en hopplös tid.”

Teologi, inte politik

En återkommande utmaning som kyrkor och trossamfund (inte minst Svenska kyrkan) står inför är att lyfta klimatfrågan i ett alltmer politiserat och polariserat samhälle. Det finns en utbredd uppfattning om att kyrkan inte får vara politisk om den också ska vara öppen för alla, men det är en föreställning både Sofia Oreländ och Magdalena Fredman tycker är felaktig.

– Vi ska inte vara partipolitiska, men kyrkan måste kunna ta ställning. Det handlar om att vi förkunnar evangelium, slår Magdalena Fredman fast, och Sofia Oreländs resonemang är snarlikt:

– Det är oerhört skrämmande att vi lever i en tid där klimatkrisen har blivit en politisk fråga när det i själva verket är en överlevnadsfråga. Kyrkan är inte politisk utan teologisk och det är den teologin personerna jag intervjuade har sin grund i. En person sa att för henne var klimataktivism att stå upp för och tro på Jesu Kristi uppståndelse.

Svenska kyrkan bedriver ett ambitiöst klimatarbete jämfört med många andra stora organisationer, vilket Magdalena Fredman tror är viktigt inte minst för att signalera att man tar frågan på allvar.

– Det finns forskning som tyder på att om inte offentliga aktörer kan ta ställning i en fråga så blir det också svårare för privatpersoner att göra det – om inte ens makthavare bryr sig vad spelar det då för roll om jag som privatperson gör det? Det är nästan en av mina starkaste drivkrafter. Kyrkan har en jätteviktig roll och röst i klimatfrågan, säger Magdalena Fredman.

Framåt tror Sofia Oreländ att kyrkan kan skapa än mer utrymme för klimatengagemang, inte minst för de personer som liksom flera av hennes intervjupersoner söker sammanhang där frågor om tro och klimat kan samverka för att lyfta varandra.

– I min avhandling drar jag teologiska paralleller till historiska väckelserörelser där kristna bidragit till stora samhällsförändringar, som motstånd mot slaveriet och kampen för kvinnors rättigheter. Det finns potential även för klimatfrågan att bli en väckelserörelse inom kyrkan och inte bara individer som engagerar sig. Det finns ju en efterfrågan, det märkte man på *Pilgrim's Walk for Future* som blev så enormt uppskattad. Men det hänger på hur kyrkan agerar framåt. ☺

*Klimataktivister är den term som Sofia Oreländ använt genomgående om personerna hon intervjuat i sin avhandling oberoende av om personerna själva uttryckligen beskrev sig som aktivister eller inte.

Mer än du tror

Välkommen med i en konfirmationsgrupp läsåret 2026/2027. Vi hoppas att du under konfirmandtiden kommer att känna att du duger som du är, att du vågar tro att du kan vara med och förändra världen till något bättre och att du ska våga tro att Gud är någon som finns och som bryr sig om dig.

För att konfirmera dig behöver du vara döpt. Är du inte redan döpt så ordnas det under konfirmationstiden, det kan ske enskilt men även tillsammans med andra. Ett exempel är vid doggudstjänst deluxe 18 februari 2027 i Uppsala domkyrka.

Konfirmation riktar sig till dig som är 14–15 år, men det går även bra att vara med om du är något år yngre eller äldre – fråga oss gärna så finner vi en bra lösning för dig. Se exempelvis Katedralkonfa för årskurs 9 och gymnasiet. Det finns även möjlighet till Vuxenkonfa.

Alla våra grupper brukar funka bra för dig med NPF.

Det är helt gratis att konfirmera sig!
(Internatkonfa har ett subventionerat pris*).

Foto
Alex Giacomini
/Ikon

Störst av allt
är kärleken
1 Korinthierbrevet 13

uppsalakonfa.se

Vardagskonfa | Eriksbergskyrkan

Start Söndag 4 oktober 2026.
Träffar Tisdagar udda veckor kl 16–18.30.
Läger 13–14 november 2026, Uppsala.
12–14 februari 2027, annan ort.
Konfirmation 15 maj 2027 i Eriksbergskyrkan.

Vardagskonfa | Salabackekyrkan

Start Onsdag 16 september 2026.
Träffar Onsdagar jämna veckor kl 16–18.30.
Läger 4–5 december 2026, Uppsala.
12–14 februari 2027, annan ort.
Konfirmation 16 maj 2027 i Vaksala kyrka.

Vardagskonfa | Sävja kyrka

Start Torsdag 24 september 2026.
Träffar Torsdagar kl 17–19.
Läger En helg i mars 2027, Undersvik.
En helg i april 2027, Uppsala.
Konfirmation 16 maj 2027 i Danmarks kyrka.

Idrottskonfa | Lötenkyrkan | Sportlovsläger

Start Onsdag 20 januari 2027.
Träffar Onsdagar udda veckor kl 16–18.30.
Läger 19–25 februari 2027, Rättviks stiftsgård.
Konfirmation 25 april 2027 i Lötenkyrkan.

Helgkonfa med sommarläger juni | Öland

Start Söndag 15 november 2026 i Sävja kyrka.
Träffar En gång i månaden nov–maj.
Läger 12–19 juni 2027, Allégården på Öland.
Konfirmation 26 eller 27 juni 2027 i Sävja kyrka.

Helgkonfa, lägerfritt | Sunnersta/Gottunda

Start Söndag 27 september 2026.
Träffar En söndag i månaden.
En helhelg per termin. Ingen övernattnig.
Konfirmation 22 maj 2027 i Uppsala.

Helgkonfa | Domkyrko

Start Söndag 4 oktober 2026.
Träffar En söndag och torsdag i månaden.
Läger 6–7 februari 2027, Ekerö.
21–23 maj 2027, Undersvik.
Konfirmation 29 maj i Uppsala domkyrka.

Helgkonfa | Gamla Uppsala

Träffar 3–4 oktober 2026, 6–7 februari,
5–7 mars (övernattnig), 24–25 april 2027.
Läger 4–6 december 2026, annan ort.
26–28 februari 2027, Uppsala.
Konfirmation 15 maj 2027 i Gamla Uppsala kyrka.

Sommarkonfa juni | Domkyrko

Start Söndag 24 januari 2027.
Träffar 21 mars och 21–23 maj 2027
samt några frivilliga träffar.
Läger 11–19 juni 2027, Hjälmargården.
Konfirmation 23 juni 2027 i Uppsala domkyrka.

Sommarkonfa juni | Undersvik

Start 16–17 januari 2027.
Träffar En helg i april 2027 och några
frivilliga träffar.
Läger 23–30 juni 2027, Undersvik.
Konfirmation 3 juli 2027, Uppsala.

Sommarkonfa augusti | Götabor

Start 16–17 januari 2027.
Träffar 21–23 maj 2027 och några frivilliga träffar.
Läger 26 juli–4 augusti 2027, Götabor.
Konfirmation 7 eller 8 augusti 2027 i Lötenkyrkan.

Internatkonfa | Undersvik

*Avgift 15 000 kr.
Information Digitalt under hösten 2026.
Start En träff i Uppsala februari 2027.
Läger 25–29 mars 2027, Undersvik.
23 juni–11 juli 2027, Undersvik.
Konfirmation 11 juli 2027 i Undersviks kyrka.

”Här är jag”-konfa | Tunabergskyrkan

Behovsanpassad konfa för dig som går i anpassad grundskola eller anpassad gymnasieskola. Ledsagare är välkomna att vara med.
Start Torsdag 1 oktober 2026
Träffar Torsdagar jämna veckor kl 15–17 med sista träff 8 april 2027.
Konfirmation 10 april 2027 i Tunabergskyrkan.

Konfa på teckenspråk

Det finns konfagrupp för dig som använder teckenspråk till vardags. Se uppsalakonfa.se för informationsvideo och kontaktuppgifter.

Katedralkonfa | Uppsala domkyrka

För dig i årskurs 9 och på gymnasiet och som inte konfirmerat dig tidigare.
Träffar 24–28 oktober 2026.
Konfirmation 8 november 2026 i Uppsala domkyrka.

Vuxenkonfa | Katedralkaféet

För dig som är äldre och ännu inte konfirmerat dig. Delta i en samtalsgrupp med möjlighet att bli döpt/konfirmerad. Se även webben för fler vuxengrupper.
Start Hösten 2026.

VARDAGAR

HELGER

BEHOVS-
ANPASSAT

LOV /
SOMMAR

ÅK 9 / GYMN /
VUXEN

Aktuellt

Sommar i Uppsala

Gå på konsert, fika på något av sommarkaféerna, fira gudstjänst utomhus eller gå en guidad vandring. Svenska kyrkan Uppsala har något för alla i sommar! Här hittar du sommarens program och tips på olika aktiviteter:

svenskakyrkan.se/upsala/sommar

Kraftfull Katarina firas med utställning

Nyfiken på en av 1500-talets mest inflytelserika kvinnor i Sverige? Hela sommaren kl 8-18 och fram till och med början av november kan du se utställningen *Katarina Jagellonica 500 år* i Uppsala domkyrka. Utställningen finns att ta del av i tre av domkyrkans kor och berättar om drottning Katarina Jagellonica (1526-83) samt de platser och föremål i Uppsala domkyrka som anknyter till henne. I barnkoret finns en del som särskilt riktar sig till yngre besökare, med bland annat ett särskilt framtaget porträtt av drottningen, leksaker med koppling till utställningstemat och några olika skapande uppgifter och frågeställningar att fundera över.

Dödssynderna återkommer

Har du följt Hopp en tid kanske du funderar över varför vår serie om dödssynderna inte finns med i detta sommarnummer.

Vi kan lugna med att berätta att i höst och vinter återkommer vi med de avslutande delarna.

Samtal och stöd

svenskakyrkan.se/upsala/stod-och-hjalp

Sommarmusikkafé i Eriksberg

Under sex torsdagseftermiddagar klockan 13-15 får du i Eriksbergskyrkans innergård lyssna på vacker musik som framförs av fem sångerskor i olika genrer.

Vid pianot kompar kyrkans musiker Emily Liu.

- 25 juni *Kärlek på fyra språk*, Fanny Andersson
- 2 juli *Ljuva jazztoner i sommarskrud*, Astrid Anderhagen Holmes
- 9 juli *Res med Emily!* Emily Liu spelar och visar bilder
- 23 juli *Romantiska pärlor*, Christina Illmayr
- 30 juli *Visor från då och nu*, Fredrica Roos
- 6 augusti *Sommarmusik från scen och film*, Johanna Rönnlund

Läs mer på svenskakyrkan.se/upsala/eriksbergskyrkan

Prenumera på nyhetsbrevet som kommer en gång i veckan.
svenskakyrkan.se/upsala/nyhetsbrev

Allra senaste programmet finns på vår webbplats.
svenskakyrkan.se/upsala/program

Välkommen att besöka kyrkans kaféer i Gottsunda och Centrum

GENOMFARTEN

Café Genomfarten, 13–19 år
Drottninggatan 13

Ordinäre öppettider:
må–to 15–22, fr 15–23, lö 16–22

Sommartider:
v 27–29 och 31–32 (stängt v 30)
mån–to 15–22

Kafé Vardagsrummet, ti, to 14–16.30, fr 13–15
i Gottsunda kyrka

Ordinäre öppettider:
ti, to 14–16.30, fr 13–15

Sommartider:
v 26–30 (stängt v 31–35)
ti, to 14–16, on, fr 13–15

Katedralkaféet

Katedralkaféet
intill Uppsala domkyrka

Alla dagar 10–17
(Stängt midsommarafton)

OBS Öppettiderna kan påverkas av helgdagar.

Ljuv kvällsmusik och rockig höst

Sommaren bjuder på traditionsenliga musikaftnar i Gottsunda församling med konsertserierna *Musik i sommarkväll* i Sunnersta kyrka och *Sensommarkonserter* i Gottsunda kyrka. Sunnersta gästas i juli, onsdagar kl 19, av bland andra konsertpianisten Susan Yondt och gitarrduon Hanna-Kerttu Sarsila och Jakob Sonnek. I Gottsunda är det istället lördagar kl 18 i augusti och september som gäller, då de får besök av bland andra cellisten Anja Strautmanis och vokalsemblen Ensemble Å.

I höst omfamnar man det annalkande mörkret med verket *Rockatorium*. Det är ett rock-oratorium (ett stort musikaliskt verk med orkester och kör) skrivet av Niclas Dahl som hade sitt uruppförande i Uppsala domkyrka 2017. 26 september i år framförs det alltså i Gottsunda kyrka av Uppland Rock Choir.

Mer information om sommarens och höstens musik i Gottsunda församling hittar du på svenskakyrkan.se/upsala/gottsunda och församlingens Facebook-sida ([gottsundaforsamling](https://www.facebook.com/gottsundaforsamling)).

För en paus mitt i historien

Kafé Kaplan är ett helt nytt popup-kafé i Kaplansgården, Gamla Uppsala, sommaren 2026.

Lunchservering och fika i naturskön miljö följande dagar och tider:
Måndag–torsdag samt söndagar
13 juli–6 augusti klockan 10–17.

Välkommen!

Ett hoppfullt projekt i en orolig tid

Upprustningen av prästgårdens trädgård intill Helga Trefaldighets kyrka har startat. Med projektet skapas en miljö där besökaren får chans att i centrala staden upptäcka allt det som skapelsen ständigt ger oss.

Arbetet sker 2026–2027 och svenskakyrkan.se/upsala/prästgårdensträdgård uppdateras med information allt eftersom projektet pågår.

Facit till frågan på sidan 9. Tjuvkika inte!

Psalm **E** Profan **D** Psalm **C** Psalm **B** Profan **A**

Kyrkguiden

Ladda hem *Kyrkguiden* från
Trossamfundet Svenska kyrkan.
Finns i mobilens appbutik.

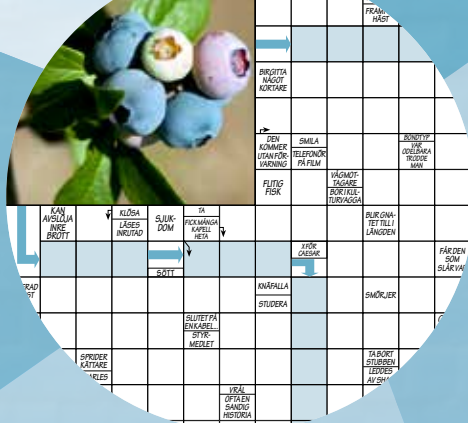

Nästa nummer av Hopp kommer i mitten av september

Grön tro

Sidan 16

Ukrainas historiska band

Sidan 10

Klimatångest?

Sidan 3

Medeltida konserv

Mitten

Who Am I?

Sidan 6

Klick

Sidan 4

Samhällsinformation till hushållen. Tidsningen Hopp betraktas som samhällsinformation och distribueras till alla hushåll – på samma sätt som information från politiska partier, regioner, kommuner och andra religiösa organisationer. Det innebär att även du som undanber dig reklam får tidningen. Den är en Svanenmärkt trycksak och Klimatkompenserad gruppförändelse.